

ÇOCUKLARIMIZIN GÖZÜNDEN

GÜNEBAKAN İLKOKULU
2023-2024 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI
GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

Bu kitap, İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen “Geleceğin Yazarları Projesi” kapsamında, Günebakan İlkokulu öğrenci ve öğretmenleri tarafından hazırlanmıştır.

İMTİYAZ SAHİBİ:

Okul Müdürü Yener SOFUOĞLU

SORUMLU MÜDÜR YARDIMCISI:

Bülent AKÇAY

EDİTÖR VE DİZGİ:

Miray OĞUZGİRAY (Sınıf Öğretmeni)

OKUL KOMİSYON ÜYELERİ:

Bülent AKÇAY (Müdür Yardımcısı)

Miray OĞUZGİRAY (Sınıf Öğretmeni)

Roza ÇETİN NAKİŞ (Sınıf Öğretmeni)

Gülhanım AVCIOĞLU (Rehberlik Öğretmeni)

KAĞITHANE / İSTANBUL

NİSAN/2024

İçindekiler

Önsöz	4
Sincap ile Tavşan - <i>Sare Meryem CANCAN (1-E)</i>	5
Mutluluk Keki - <i>Mira IŞIK (2-E)</i>	7
İyi Bir Dünya - <i>Ecrin Belinay TOPAL (3-C)</i>	9
Sevgi - <i>Poyraz Yiğit GÜMÜŞ (3-E)</i>	10
Pırıl'ın Hikayesi - <i>Duru Şura ÇAĞLAYAN (3-E)</i>	11
Güneşim - <i>Poyraz Ali MERSİN (1-E)</i>	12
Unutulmayan Öğretmen - <i>Mehmet Ayaz GÜNDOĞDU (4-C)</i>	13
(Resimleyen: <i>Şeymanur YAĞCIOĞLU</i>)	
Canım Öğretmenim - <i>Ravzanur KARA (3-B)</i>	14
Pasaklı Panda - <i>Yavuz Selim MÜREN (2-B)</i>	15
Temiz Olmak - <i>Tuğba BALCI (2-D)</i>	16
(Resimleyen: <i>Zeynep Eylül ŞEN</i>)	
Sebze Kasabası - <i>Rümeysa Zeynep GÜNEŞ (2-E)</i>	17
Canım Türkiye'm - <i>Elif Zehra KALAFAT (4-A)</i>	19
Türkiye - <i>Zeynep GÜZEL (4-A)</i>	19
Ali'nin Bahçeli Evi - <i>Nisan ÖZER (1-A)</i>	20
Eymen'in Teknolojik Hayatı - <i>Firdevs KARAALİ (2-E)</i>	21
İcatlar ve Mucitleri - <i>Akif Talha KANDEMİR (4-C)</i>	23
Değişik Kedi - <i>Akif Talha KANDEMİR (4-C)</i>	24
Sihirli Kolye - <i>Elif ÖZDOĞAN (3-C)</i>	25
Mahmut'un Hikayesi - <i>Ayaz KARTAL (2-B)</i>	27
Doğa - <i>İlaydanur LORTOĞLU (4-A)</i>	28
Gizemli Madalyon - <i>Aişe Zişan ALTAY (4-A)</i>	29

ÖNSÖZ

Sevgili Okurlarımız,

Bizler sınıflarımızda hayatı öğrenirken nasıl ve neler yazalım diye düşünmeye başladık bir gün. Önce "mutluluğu" düşündük uzun uzun. Mutluluk kaynaklarımızı ararken bir anne öpücüğünden başladık, sonra bir öğretmen tebessümüne gittik, oradan bir arkadaşın kocaman sarılmasına, oradan da sevdiğimizle izlediğimiz pembe bulutlarla bezenmiş gün batımlarına geçtik. Sonra aklımıza gelen onlarca düşünce ve duygu üzerine düşünmeye, konuşmaya, hayaller kurmaya; daha sonra da bunları yazmaya başladık.

Duygularımızı ifade etmenin önemli bir yoluydu yazma, çünkü izi daima kalırdı. Size her zaman her şeyin iyi olacağını garanti edemesem de güzel şeyler okuyup yazdığınız sürece iyi şeyler hissedebileceğinizi garanti edebilirim. Dilerim ki sözlerin mucizesine ve gücüne inanır, bu gücü hep güzel şeyler söylemek için kullanırsınız. Umarım hep güzel şeyler yazar, güzel şeyler okur ve güzel şeyler işitirsiniz. Yazarken girdiğiniz o sihirli dünyalarınızdan birer kapı açmayı ve bizleri de davet etmeyi unutmayın. Ben bu yolda size kısa bir süre yol arkadaşlığı yaptım, umarım sizler daha uzun yollar yürürsünüz sevgili MİNİK YAZARLARIM.

Güzel sözler söylemenin mucizesine kapılarak yazdık bu yazıları, şimdi sizleri de okumaya davet ediyoruz. Okurken keyif almanızı diliyoruz sevgili okurlarımız.

Miray OĞUZGİRAY
Sınıf Öğretmeni

SİNCAP İLE TAVŞAN

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde çok yakın arkadaş olan bir Sincap ile Tavşan varmış.

Bir gün Sincap ile Tavşan kamp yapmak için ormana gitmeye karar vermişler. Sabah erkenden de yola çıkmışlar. Akşama doğru kamp alanına varmışlar. Hemen çadır kurmaya başlamışlar Çok yorgun oldukları için de çadırı kurar kurmaz uyumuşlar. Sabah dinlenmiş bir şekilde erkenden kalkıp kahvaltı için hazırlığa başlamışlar. Sincap örtüyü serip masayı hazırlarken Tavşan da kahvaltılık yiyecekleri hazırlamış. Güzel bir kahvaltının ardından ormana yürüyüşe çıkmışlar. Orman o kadar güzelmiş ki vaktin nasıl geçtiğini anlamamışlar. Akşam olunca da hemen çadırlarına dönüp uyumuşlar.

Sabah kahvaltılarının ardından tekrar yürüyüşe çıkmışlar. Bu sefer daha uzağa yürümüşler. Orada çok güzel bir göl görmüşler. İki de çok susadıkları için doya doya su içmişler. Sonra kamp alanına geri dönmüşler. Güzel bir kamp ateşi yakmışlar, yıldızları seyredip hayaller kurarken uyuyakalmışlar.

Sabah uyandıklarında hangisinin kahvaltı hazırlayacak kişi olduğunu belirlemek için bir oyun oynamaya karar vermişler. Oyun, koşu yarışımı ve bu oyunu Sincap kazanmış. Tavşan da kahvaltı hazırlamaya başlamış. Kahvaltı bittikten sonra tekrar göle gitmek istemişler, gölde balık tutacaklarmış bu kez. Tuttukları balıkları ateşte kızartıp bir güzel karınlarını doyurmuşlar. Sonra da uyumak üzere çadıra geçmişler.

Resimleyen: **Sare Meryem CANCAN**

Sabah erkenden evlerine dönmek için yola çıkmışlar. Birlikte kamp yaptıkları için çok mutlu bir şekilde evlerine dönmüşler. Tekrar birlikte gelmek için sözleşmişler.

Sare Meryem CANCAN
1-E

MUTLULUK KEKİ

İpek bir sabah çok mutsuz uyanmış. Yataktan çıkmak istemiyormuş. Herkesin ve her şeyin ona yabancı geldiği yeni evlerinin bulunduğu bu şehirde, kendisini çok yalnız hissediyormuş. Öğretmen olan babası Hamdi Bey'in tayininin çıkması sebebiyle taşınmaları gerekmiş, arkadaşlarından ve alışık olduğu ortamdaki ayrılması gerekmiş. Yeni okulundaki arkadaşlarını sevmiş ancak yine de hala alışamamıştı. Eski okulundaki arkadaşları Mete ve Özge'yi çok özlemiş, birlikte geçirdikleri keyifli anları aklından çıkaramıyormuş. Aslında çok başarılı, neşeli ve çevresinde çok sevilen bir çocuk olan İpek, tüm motivasyonunu yitirmiş. Bir gün okuldan eve geldiğinde onun bu mutsuz halini gören annesi Nazan Hanım'ın aklına bir fikir gelmiş. Kızına kaybettiği neşesini yeniden kazandıracakmış.

"İpekçiğim, bugün seninle şöyle güzel bir kek yapalım mı, ne dersin?" demiş, "Hem de bu kek diğerlerinden farklı olacak" diye de eklemiş. Bu kekin adı "Mutluluk Kekİ". Bu fikir İpek'in çok hoşuna gitmiş. Hemen ellerini yıkamış, önlüğünü giymiş ve annesiyle birlikte kek malzemelerini hazırlamış.

Annesi İpek'e şöyle demiş:

-İpek kızım bu kek hepimizi mutlu edecek, yaralarımızı saracak.

İpek annesinin yönlendirmesi ile keki yapacakları kabı almış ve yumurtaları kırmış. Annesi Nazan Hanım eklemiş:

-İpekçiğim bu yumurtalar sadece sana sadece protein değil, güç ve motivasyon verecek. Şeker ise neşeni geri getirecek.

Resimleyen: **Mira IŞIK**

İpek tatlı tatlı hayallere dalarak yumurta ve şekeri çırpmış. Daha sonra süt ve yağı eklemiş. Süt, İpek'in kaybettiği özgüvenini temsil ediyormuş. Yağ ise hayallerine yön verecekmış. Ardından ekledikleri un gibi temiz ve beyaz bir sayfa açmaya karar vermiş İpek. Sonra diğer malzemelerini de ekleyerek keki pişmesi için fırına koymuşlar. O sırada İpek bir gerçeğin farkına varmış. Marifet kekte değil, İpek'in kendisindeymiş. İnsan hayatında bu gibi durumlarla karşılaşabilirdi, ancak içinde bulunduğu duruma uyum sağlamak da yaşamın gerekliliklerinden biriydi. İpek yeni kararlarını almış. Kendisine ve yeni çevresine bir şans vererek yarın yeni hayatının ilk gününe bambaşka bir İpek olarak başlayacaktı.

Ardından, derin bir nefes almış ve içinde bulunduğu durumu anlamasına yardımcı olan annesi Nazan Hanım'a teşekkür ederek, sıkıca sarılmış. Ardından afiyetle keklerini yemişler.

Mira IŞIK
2-E

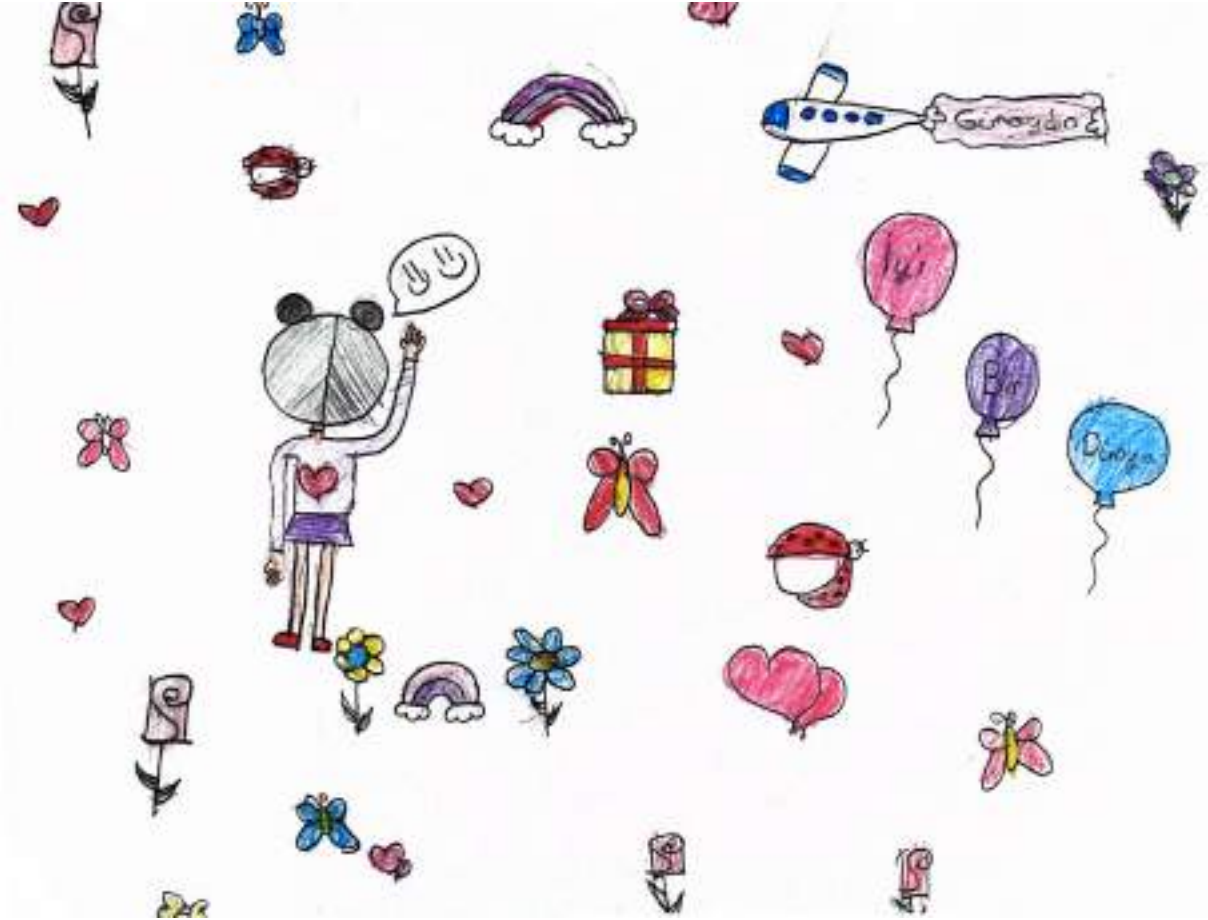

İYİ BİR DÜNYA

Bu dünyada güzellik var,
Çirkinlik yok!
Bu dünyada,
Kavga yok, dövüş yok.

Bu dünyada sadece
Ve sadece
Güzellik ve şefkat var,
Burası,
İYİ BİR DÜNYA.

Ecrin Belinay TOPAL
3-C

Resimleyen: **Ecrin Belinay TOPAL**

SEVGİ

Sevgi mutluluk demek,
Mutluluk annenin kalbi demektir.

Sevgi emek ister,
Annemiz emek verir bize.

Sevgi kardeşlik demek,
Kardeş abla demek.
Ben ablamı severim,
Ablam beni sever.

Mutluluk aile demektir,
Anne, baba, abla, anneanne...
Hepsi varsa kalbimde,
Benden mutlusu yoktur ki dünyada.

Poyraz Yiğit GÜMÜŞ

3-E

PIRIL'IN HİKAYESİ

Merhaba benim adım Pırıl.

Bir sabah uyandığında çok yorgun ve üzgün hissediyordum kendimi, canım hiç yataktan çıkmak istemiyordu. Ama ne olursa olsun kalkacağımı biliyordum. Sonra yatağımdan mırıl mırıl kalktım. Elimi yüzümü yıkadım ve mutfağa doğru yürüdüm. Mutfaka gittiğimde herkes kahvaltıya başlamıştı ve mutlu gözüküyordu. Konuşmaya hiç halim yoktu ama ilk soru geldi:

-Günaydın, kahvaltı edecek misin Pırıl, dedi annem.

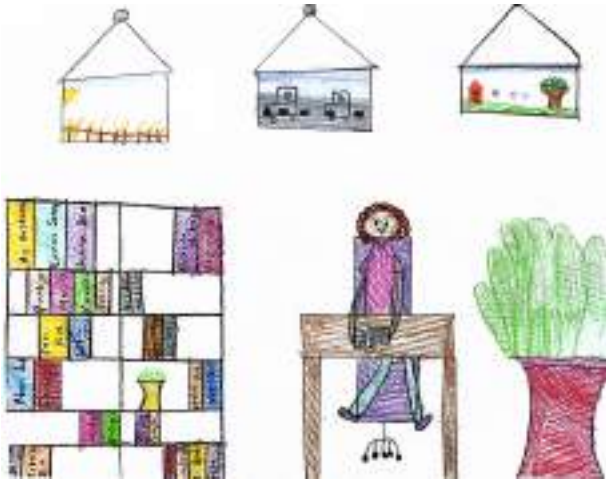
-Hayır, ama size afiyet olsun, dedim yorgun bir tavırla. Sonra babam atıldı:

-Günaydın benim güzel kızım, bugün biraz yorgun gözüküyorsun, hasta mı oluyorsun acaba, dedi.

-Günaydın baba, yok hasta değilim sadece hiç halim yok, dedim.

Daha fazla soru istemediğim için mutfaktan çıktım. Çalışma masama oturup ödevlerimi yaptım. Ödevlerimi bitirdikten sonra en sevdiğim köşeme geçip dün yarım bıraktığım kitabı okumaya devam ettim. Kitabımdaki hikâye beni çok etkiledi. Kitapta bir kız çocuğunun hasta olduğu için yapmak isteyip de yapamadığı şeylerden bahsediliyordu. Ben de bu durumdan kendime pay çıkarıp hemen kendimi topladım. Artık gereksiz yere kendimi mutsuz hissetmemeye karar verdim. Çünkü sağlıklı bir insandım ve bu bile mutlu olmak için yeterliydi. Ayrıca kitapta şöyle bir söz vardı; "Mutluluk bazen hiç ummadığın bir yerden çıkabilir."

Benim mutluluğum da bir kitaptan çıkmıştı.

Resimleyen: Duru Şura ÇAĞLAYAN

Duru Şura Çağlayan
3-E

GÜNEŞİM

Benim canım güneşin,
Sen geldiğinde,
Kuşlar cik cik öter,
Çocuklar parkta oynar.

Denizi ısıtırsın,
Çocuklar şıp şıp diye yüzer,
Sıcakta dondurma yerler,
Benim canım güneşim.

Poyraz Ali MERSİN
1-E

Resimleyen: **Poyraz Ali MERSİN**

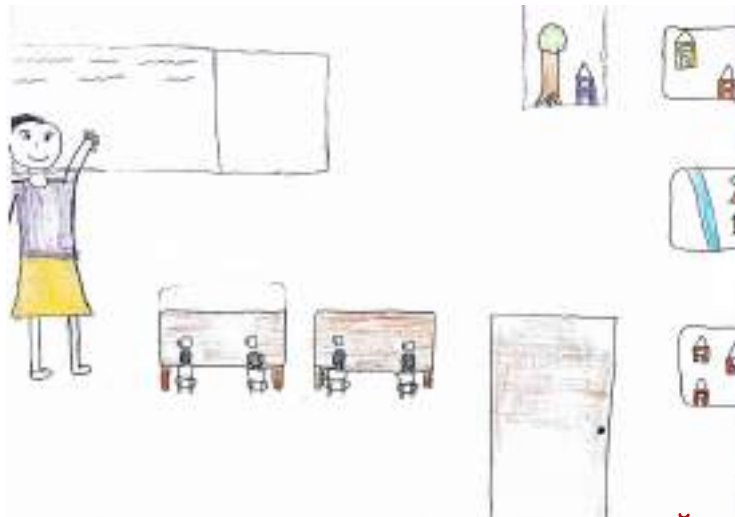
UNUTULMAYAN ÖĞRETMEN

Roza öğretmen küçük bir köyde öğretmenlik yapıyormuş. Mesleğini çok seviyormuş. Kar kış demeden her gün mutlulukla okula gidiyormuş. Onu merakla dinleyen öğrencilerine bir şeyler öğretmek, onu her şeyden çok mutlu ediyormuş.

Bir gün Roza öğretmenin evine bir mektup gelmiş, mektubun içinde köyden ayrılıp başka bir şehirde öğretmenlik yapacağı yazıyormuş. Bu durumu öğrencilerine açıklaması çok zor olmuş. Birkaç gün içinde öğrencileriyle vedalaşıp köyden ayrılmış. Yeni şehre ve öğrencilerine alışması çok zor olmuş. Eski öğrencilerini unutamiyormuş ve artık derslere eski heyecanıyla girmiyormuş. Çünkü yeni öğrencilerine alışamiyormuş. Bir gün okul çıkışı evine doğru giderken yolun kenarında masmavi bir araba görmüş. Arabaya doğru yaklaştıkça arabanın içinde köyden gelen öğrencilerinin olduğunu fark etmiş. Bir yandan öğretmen bir yandan öğrenciler birbirlerine sarılıp doya doya ağlamışlar. Öğrencileri ona "Öğretmenim bizi asla bırakma" demişler.

Roza öğretmen, öğrencileri ve köyün muhtarı ile Milli Eğitim Müdürü'nün yanına gitmişler. Öğrenciler, öğretmenlerinin köye geri dönmelerini istemişler. Öğrencilerin isteğini kırmayan yetkililer, Roza öğretmenin köyüne dönmesine izin vermişler. Öğrenciler ve biricik öğretmenleri köye mutlu mesut dönmüşler ve bir daha ayrılmayacaklarına söz vermişler.

Mehmet Ayaz GÜNDOĞDU
4-C

Resimleyen: **Şeymanur YAĞCIOĞLU**
4-C

Resimleyen: **Ravzanur KARA**

CANIM ÖĞRETMENİM

Öğretmenim benim,
Seni çok seviyorum,
Sen bize bilgiyi verdin,
Bizse sana sevgimizi.

Buraya kadar gelmemiz senin eserin,
Canım öğretmenim,
Biz sana öğrenci,
Sen bize anne baba oldun.

Sana çok teşekkür ederim,
Biricik öğretmenim,
Senin o tatlı yüreğini,
Tatlı bakışını çok severim öğretmenim.

Bu şiiri yazmam senin eserin,
Tatlı dilli öğretmenim,
Bu şiir önemsiz olabilir,
Ama senin için çok önemli, biliyorum öğretmenim.

Ravzanur KARA

3-B

PASAKLI PANDA

Ormanda sevimli bir panda ailesi yaşarmış. Bu ailenin pasaklı mı pasaklı bir çocukları varmış. Kişisel bakımını yapmaktan nefret edermiş. Bu sebeple ailesindeki herkes ona "Pasaklı" dermiş.

Resimleyen: **Yavuz Selim MÜREN**

Okul çağına gelen Panda "Hayvan Okulu"na başlamış. Okuldaki hayvanlar Panda'nın yanına bile yanaşamamışlar. O kadar pis kokuyormuş ki kimse onunla yakın olmak istemiyormuş. Diğer arkadaşları bunu ona söylemişler; fakat Pasaklı Panda bunu hiç ciddiye almamış. Bir süre sonra ise hiç arkadaşı olmadığını fark etmiş. Bu duruma çok üzülmüş.

Papağan ile karşılaşmış okula giderken. Papağan, Pasaklı Panda'nın ikram ettiği keki almak istememiş. Çünkü Panda'nın elleri kirden görünmüyormuş, üstelik de çok pis kokuyormuş. Okulun bahçesine girince arkadaşlarının yanına gitmiş. Tilki, Tavşan, Papağan ve Kurt onunla dalga geçmişler. Ağlayarak eve dönen Panda, annesine olanları anlatmış. Annesi onu sabırla dinledikten sonra çözümün çok basit olduğunu söylemiş.

Ertesi gün bütün kişisel bakımını yapıp temiz kıyafetlerle okulun yolunu tutmuş. Arkadaşları onu okulun bahçesinde sevgiyle karşılamış ve kucaklamış. O gün bugündür Panda hep tertemiz ve güzel yaşamış.

Yavuz Selim MÜREN
2-B

Resimleyen: Zeynep Eylül ŞEN
2-D

TEMİZ OLMAK

Sabah kalkar elimiz yüzümü yıkarım,
Çok güzeldir temiz olmak.
Kahvaltımı yapar dişlerimi fırçalarım,
Çok güzeldir temiz olmak.

Kıyafetlerimi ütüleyip öyle giyerim,
Çok güzeldir temiz olmak.
Düzenli olmayı seviyorum.
Çok güzeldir temiz olmak.

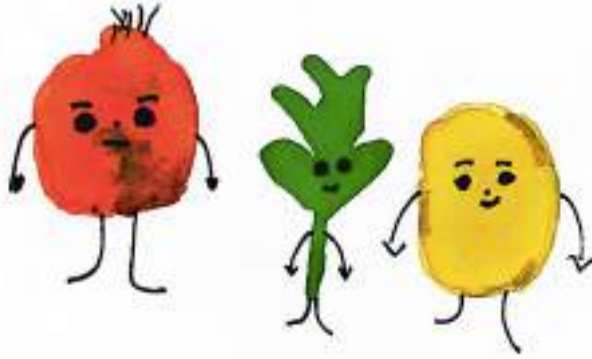
Tuğba BALCI

2-D

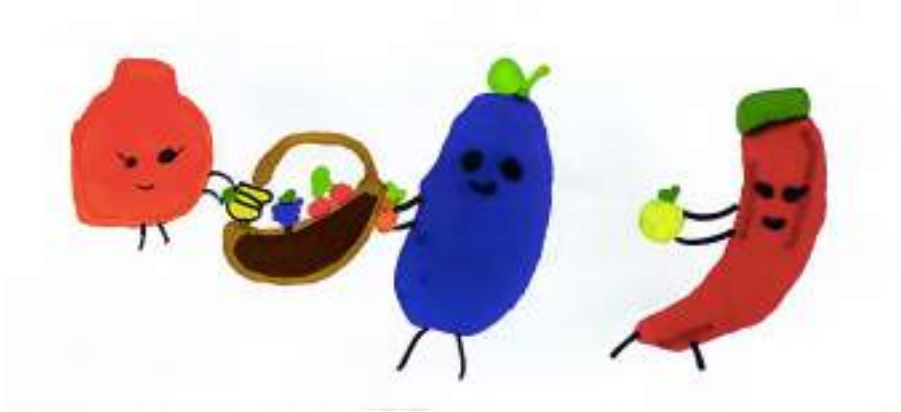
SEBZE KASABASI

Sebze kasabasında yeni bir gün başladı. Bu kasabada birbirinden lezzetli meyve ve sebzeler vardı. Soğan, Maydanoz ve Patates kasabanın en iyi üçlüsüydü. Soğan duygusal, üzgün ve sakin; Maydanoz her şeye karışan, müdahale eden ve burnunu sokan; Patates ise şişman, kahverengi ve kalın sesli birisiydi.

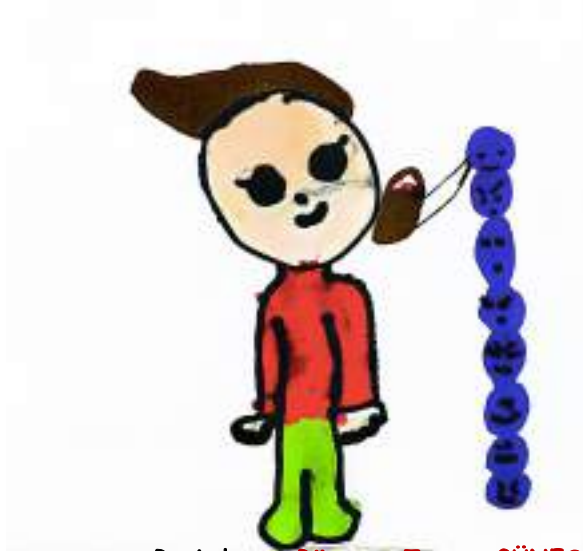

Bu sebzelerin bulunduğu kasabada bir gün bambaşka şeyler olmaya başladı... Neler mi oldu? Bir dev, kasabaya gelip bağırmaya başladı. Bu dev kim diye sorarsanız; Keys adında bir devden başkası değildi. Tabii Keys'in kasabaya inmesinin de bir sebebi vardı. Peki, siz de merak ediyor musunuz? Ne için sebze kasabasına inmişti bu koskoca dev?

Çünkü bu devin amacı aylardır aç olan karnını Sebze kasabasındaki tüm sebzeleri yiyerek doyurmaktı. Devi gören kasaba halkı çok şaşırmıştı. Şaşkınlıktan herkes bir yerlere koşuyordu ve biraz da korku vardı. Fakat Keys'in amacı kasabadakilere zarar vermek değildi. Sadece karnını doyurmak için oradaydı. Ancak aç olduğu için aşırı öfkeli bir devdi. Oysaki oradaki sebzelerden biraz yeseydi öfkesi geçecekti. Açlıktan tuhaf sesler çıkaran devi duyan Patlıcan, hemen sebze arkadaşlarına seslendi;

-Heey! Benim duyduğumu sizde duyuyor musunuz? Bu dev ne kadar öfkeli! Yoksa amacı bizi yemek miii, demeye kalmadan Keys ağaç dalına uzanarak bir elma kopardı. Bunu gören kasaba halkı Keys'in asıl amacının Sebze kasabası halkına zarar vermek olmadığını anladı ve bunun üzerine çeşit çeşit, taptaze meyve ve sebzelerin olduğu bir sepet hazırladılar. Dev ise sepeti görünce çok mutlu oldu.

Resimleyen: **Rümeysa Zeynep GÜNEŞ**

Dev kendisine yapılan iyiliği gördü ve mutlu bir şekilde teşekkür ederek sevinçle oradan ayrıldı. Kasaba halkı ve sebzeler de açlıktan zor durumda kalan devin mutluluğunu paylaşmanın sevinciyle yeni bir güne başladılar.

Rümeysa Zeynep GÜNEŞ
2/E

CANIM TÜRKİYE'M

Ne güzel toprakları var,
Benim canım Türkiye'm.
Mis gibi dağları, ormanları var,
Benim canım Türkiye'm.
Birbirinde güzel illeri var,
Benim canım Türkiye'm.

Elif Zehra KALAFAT
4-A

TÜRKİYE

Güzel Türkiye'm,
Ne güzel denizin,
O güzel güneşin ne parlak,
Ovaların dağların ne güzel,
Güzel Türkiye'm.

Zeynep GÜZEL
4-A

Resimleyenler: Elif Zehra KALAFAT & Zeynep GÜZEL
4-A

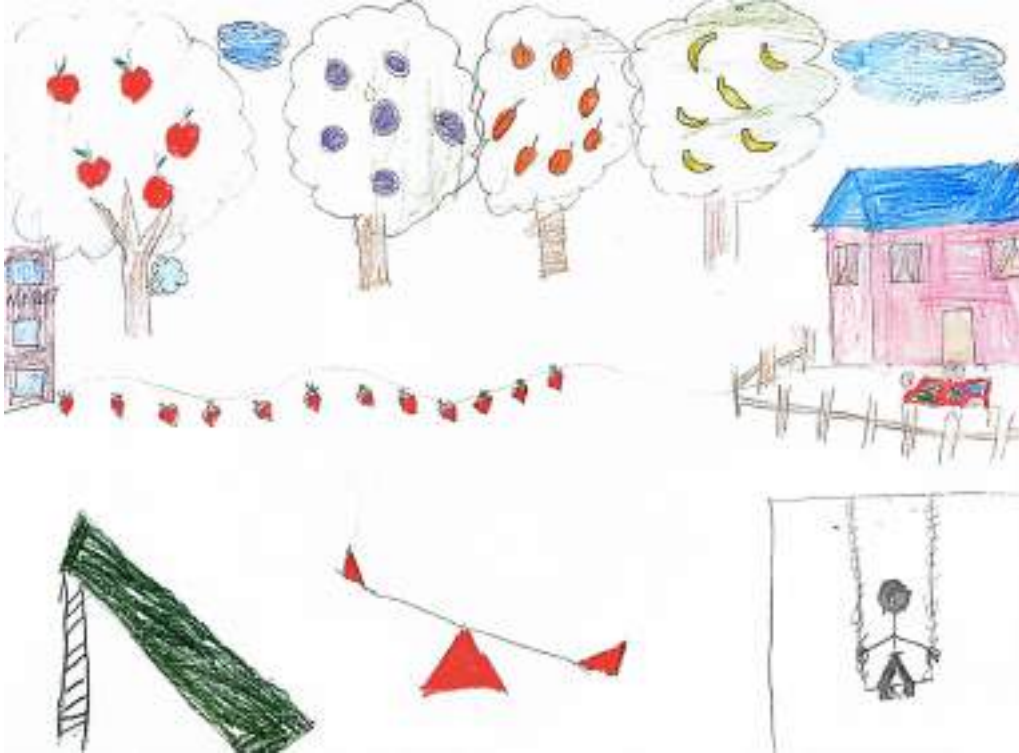
ALİ'NİN BAHÇELİ EVİ

Ali o gün çok heyecanlıydı. Çünkü yarın çok güzel bir eve taşınıyordu. Hem yeni evi bahçeliydi. Orada park bile vardı. Meyve bahçesi de vardı. Elma ağacı, portakal ağacı, incir ağacı, dut ağacı ve çilek tarlası bile vardı.

Ali, yeni evlerine taşınınca önce bahçeye çıkıp meyve toplamaya başladı. Sonra Ali annesi ile markete gitti ve yumurta aldı. Çünkü kahvaltıda omlet yiyeceklerdi. Daha sonra da Ali annesinden izin alıp parka indi. Parkta biraz oynadı. Salıncağa bindi, kaydıraftan kaydı ve diğer oyuncaklarla oynadı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Annesi ona seslendi. Kahvaltı hazırды. Koşarak eve gitti. Annesi sofrayı hazırlamıştı. Börek bile yapmıştı. Ellerini yıkadı ve kuş sesleri içinde güzelce kahvaltısını yaptı. Mutluydu, çok mutluydu.

Nisan ÖZER
1-A

Resimleyen: **Nisan ÖZER**

EYMEN'İN TEKNOLOJİK HAYATI

Eymen, teknolojiyi iyi kullanmasını bilmeyen bir çocukmuş. Teknoloji bağımlısı olan Eymen, her sabah gözünü açar açmaz bilgisayar masasına yönelirmiş. Bilgisayar ile oyun oynarken zamanın nasıl geçtiğini bilmezmiş. Ailesi ve arkadaşları bu durumdan hiç memnun değilmiş. Ama Eymen, bu durumun bile farkında değilmiş.

Annesi Eymen için bir plan düşünmüş. Bu planı bir an önce uygulaması gerektiğini biliyormuş, yoksa Eymen günden güne kötüleşecekti. Annesi Huriye Hanım, evlerinin elektrik panosundan elektrikleri kapamış. Bilgisayarı kapatan Eymen, bu duruma çok sinirlenmiş, canı çok sıkılmış, sokakta oynayan çocukları izlemiş ve onların yanında olmak istemiş. Ama arkadaşları Eymen'i oyunlarına almamış. Çünkü Eymen, bilgisayar yüzünden onları çok ihmal etmiş. Eymen neden arkadaşları tarafından oyuna alınmadığını düşünürken parmak uçlarının çok acıdığını, belinin çok ağrıdığını, gözlerininse bulanık gördüğünü fark etmiş. Bu şikayetlerini anlatmak üzere mutfaktaki annesinin yanına koşmuş.

Resimleyen: **Firdevs KARAALI**

Eymen:

-Anne kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Annesi:

-Ne oldu oğlum?

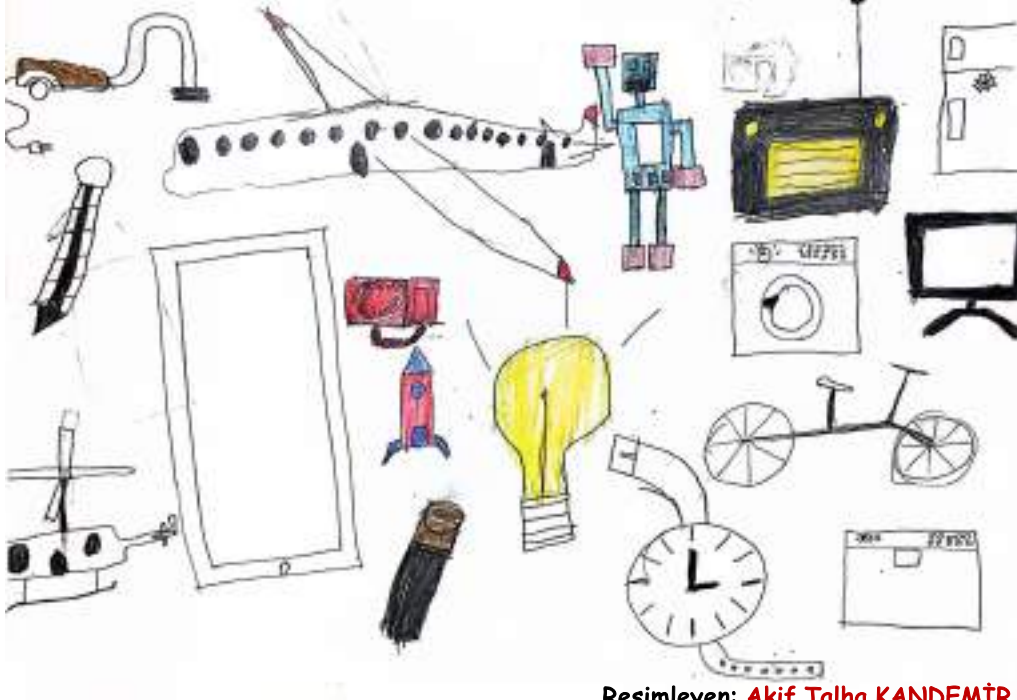
-Gözlerim bulanık görüyor, belim çok ağrıyor dik durmakta zorlanıyorum ve arkadaşlarım beni hatırlamadılar bile çok üzgünüm. Annesi şöyle cevap vermiş:

-Bizler seni uyardık ama sen gününün tüm zamanını bilgisayar başında geçirdin oğlum. Arkadaşların ve ben seni uyarmaya çalıştık ama sen bizi hiç dinlemedin. Eymen:

-Haklısın anne, çok pişmanım. Bundan sonra teknolojik aletleri daha dikkatli kullanacağıma söz veriyorum. Arkadaşlarıma kendimi affettirmek için elimden geleni yapacağım, eski sağlığıma kavuşmak için senin her dediğini uygulayacağım.

Annesi elektrikleri açmış; ama Eymen verdiği sözleri unutmamış. Bundan sonra hayatında teknolojiyi sadece gerektiği zaman kullanan çocuk olmuş.

Firdevs KARAALI
2-E

Resimleyen: Akif Talha KANDEMİR

İCATLAR VE MUCİTLERİ

Mucitlerin icatları
Yapmışlar helikopterleri, radyoları,
Telefonları, bisikletleri...
En iyisiymiş El Cezerî.

Volta olmasaydı,
İşe yaramazdı,
Cezeri'nin saatleri, robotları,
Daha başka icatları.

Hala kullanıyoruz,
Edison'un hatıralarını,
Unutmamak lazım,
Wright kardeşleri ve uçaklarını.

Akif Talha KANDEMİR

4-C

DEĞİŞİK KEDİ

Merhaba ArkadaŐlar,

Benim bir kedim var ve adı VahŐi. Adının neden VahŐi olduğunu soracak olursanız, kendisinin uysalın tam tersi olduğu, hatta bir kedinin de tam tersi olduğu iÇin. Örneğin, sudan ve salatalıktan korkmaz; kuş, kedi, balık sevmez. Bir keresinde hayvanat bahÇesinde bir yılanı pataklamıŐtı, kendisi bir kedi değil; iki aslan gücünde bir panter sanki!

Bir gün biz kamptayken gölden balıkları topluyorduk; ama ilginŐ bir Şekilde yemek iÇin değil, oynamak iÇin. Biz de salatalık verdik, balık yerine salatalık yedi.

Öyle garip bir kedidir VahŐi, ama kendisi bizden hiÇ ayrılmaz. Bizim onu almamızın nedeni de benim kardeŐimin olmaması, kardeŐim gibi severim o yüzden.

Peki, siz VahŐi gibi bir kediniz olmasını ister miydiniz acaba?

Resimleyen: Akif Talha KANDEMİR

Akif Talha KANDEMİR
4-C

SİHİRLİ KOLYE

Elif ve ailesi babasının işinden dolayı İstanbul'a taşınmışlar. Elif, okulunu ve arkadaşlarını bırakıp İstanbul'a geldiği için çok üzgünmüş. Yeni okuluna başlayacağı ilk gün heyecandan uyuyamamış. Babası ise saatin geç olduğunu ve uyuması gerektiğini hatırlatmış. Arkadaşlarının onu dışlamasından ve kendisi ile arkadaşlık kurmamasından endişe ederek uykuya dalmış. Sabah annesinin sesi ile uyanıp elini yüzünü yıkayıp okul için hazırlanmış. Kahvaltıya oturduklarında bir kargo paketi gelmiş. Elif kendi adına gelen kargoyu duyunca heyecanla paketi almış ve açmış. Kargo paketinden bir kolye ve bir mektup çıkmış. Gelen mektubu Elif açıp okumuş içinde şöyle yazıyormuş:

-Kolyenin sana şans getireceğine inanıyorum. Yeni okulunda başarılar diliyorum.

Elif bu notu görünce çok sevinmiş. Kolyeyi takan Elif, babası ile birlikte okula gitmiş. Okula gittiğinde yalnız olan Elif'in yanına bir kız gelerek:

-Sen okula yeni gelen arkadaşımızsın galiba, diye tanışmaya gelmiş. Elif kafasını sallayarak onaylamış ve tanışmışlar.

Ders zili çaldığında sınıfa giren öğretmeni:

-Sınıfımıza hoş geldin Elif, kendini arkadaşlarına tanıtır mısın?

Elif kendinden bahsettikten sonra ders işlemeye devam etmişler. Teneffüslerde Elif, Ada, Mine ile oyunlar oynamaya başlamış ve okulun ilk günü korktuğu gibi olmadığı için çok mutlu olmuş. Elif arkadaşlarına kolyesini göstererek kolyesinin sihirli olduğunu söylemiş. Ama arkadaşları buna inanmamış. Elif kolyesini hareket ettirerek masadaki kalemi hareket ettirmiş. Arkadaşları bunu görünce çok şaşırılmış ve Elif'e inanmışlar. Ders zili çalmış ve öğretmen sınıfa girmiş. Öğretmen, ders anlatırken bazı şeylerin not alınmasını istiyormuş. Elif öğretmenin istediği notu yazarken eliyle yanlışlıkla kolyesine sert bir şekilde ellediği için kalem tüm defterini ve sırasını çizmiş. Öğretmen yanından geçerken defterinin ve sırasının halini görmüş. Öğretmeni Elif'e bunu neden yaptığını sorduğunda yanlışlıkla yaptığını söylemiş. Elif yeni geldiği ve okula tam alışmadığı için arkadaşı Mine "Öğretmenim ben yaptım!" diyerek Elif'in daha fazla üzülmesini istememiş. Elif daha da çok mahcup olarak:

-Bana kızmayın diye Mine ben yaptım diyor. Özür dilerim ama ben yaptım, demiş.

Bu duruma daha çok sinirlenen öğretmeni hemen masayı temizlemesini söylemiş. İkinci de cezalıdır teneffüse çıkmayıp masayı temizleyin demiş. Teneffüs zili çaldığında tüm arkadaşları bahçeye çıkmış sınıfta kalan Mine ve Elif masayı temizlerken Mine Elif'e:

-Öğretmenimiz yaramazlık yapanların velisine bir mektup yazarak yaşadıkları sorunu anlatıyor, demiş.

Elif, okulun ilk günü bu sorunu yaşadığı için çok üzölmüş. O gün Elif'i okuldan almaya anneanesi gelecek ve onu hayvanat bahçesine götürecekti. Birlikte önce yemek yiyip sonrasında hayvanat bahçesine gitmişler. Hayvanat bahçesine girdiğinde Elif hayvanların kendi aralarında konuştuğunu fark etmiş. Şaşkınlık içerisinde anneanesine "Hayvanlar konuşuyor, sen de duyuyor musun?" diye sormuş. Anneanesi ise kolyesi sayesinde hayvanların konuştuğunu duyabildiğini söylemiş. Elif hayvanları severken çok mutluymuş. Bir anda aklına öğretmenin verdiği mektup gelmiş. Hızlıca eve gidip bu durumu annesine anlatmak istemiş. Anneanesi ile eve dönen Elif'i, annesi kapıda karşılamış. Annesi okulun ilk gününün nasıl geçtiğini merak ediyormuş. Elif ise okulda olup bitenleri annesine anlatmak için heyecanlıymış. Arkadaşları ile oyunlar oynadığını, hepsinin kendisini güzelce karşıladığını annesine anlatırken gözleri parlıyormuş. Babasının da gelmesi ile birlikte akşam yemeğini yemek için masaya oturmuşlar. İstanbul'a taşınma fikrine başta sıcak bakmayan Elif, gözleri parlayarak sohbet edip yemeğini yemiş. Ama unuttuğu bir şey varmış. Öğretmenin verdiği mektup birden aklına gelmiş, anne ve babasına durumdan bahsedip mektubu onlara uzatmış. Mektupta;

"Sayın Veli,

İlk gün Elif ve arkadaşları için gayet keyifli ve verimli geçti. Elif masanın üzerini boyadığı için ben kendisini uyardım. Okul araç ve gereçlerine zarar verilmemesi konusunda sizden de destek rica ediyorum. Eğitim ve öğretim yılımızın başarılı olmasını dilerim."

Elif bu yazılanları duyunca biraz rahatlamış. Annesinin uyku saatinin yaklaştığını söylemesiyle dişlerini fırçalayıp anne ve babasına iyi geceler dilerek yatağına geçmiş. Tekrar İstanbul'a gelme düşüncesinin onu ne kadar üzdüğünü ve bugün arkadaşlarıyla ne kadar keyifli bir gün geçirdiğinin düşünerek uykuya dalmış.

Elif ÖZDOĞAN

3-C

MAHMUT'UN HİKAYESİ

İstanbul'un küçük bir semtinde ailesiyle birlikte yaşayan Mahmut bir süredir işsizmiş. Birçok yere iş başvurusunda bulunmuş, fakat kimse aramamış. Bir gün yine evde boş boş otururken telefon çalmış. Arayan hayvanat bahçesi müdürü Ayşe Hanım'mış. Ayşe Hanım, Mahmut'a iş teklifinde bulunmuş ve Mahmut şartları bile konuşmadan teklifi kabul etmiş.

Ertesi gün hemen işe başlamış Mahmut. Ona görevlerini anlatmışlar. Mahmut, hayvanların bakımını ve beslenmesini üstlenmiş; ama çok rahat bir insanmış ve aşırı üşengeçmiş. Daha ilk günden Mahmut hayvanları ne beslenmiş ne de temizliklerini yapmış. Ayşe Hanım, bu durumu fark etmiş; fakat, ona bir şans daha vererek birkaç gün daha takip etmeye karar vermiş. Aradan birkaç gün daha geçmiş, fakat Mahmut aynı tembellikle devam etmiş. Cuma günü gelip çatmış. Ücretini almak için Ayşe Hanım'ın yanına giden Mahmut:

- Ayşe Hanım, haftalık ücretimi alabilir miyim?
- Bu ücreti hak ettiğini düşünüyor musun Mahmut?
- Tabii ki.
- Mahmut, hayvanlara bakmadığın ve iyi davranmadığın için sana ücret ödemeyeceğim.

Mahmut bu duruma çok üzülmüş. Gerçekten de Ayşe Hanım'ın dediği doğruymuş. Hayvanlar insanlar gibi konuşamadığı için şikayetlerini dile getiremezler. Ama onları çok seven insanlar gerektiğinde dilleri olur. Ayşe Hanım tam da böyle yapmış.

Mahmut, gerçekten yaptıklarından ve sorumsuzluğundan utanmış. Evde bol bol düşünmüş ve çok üzülmüş. Pazartesi günü işine erkenden gidip bütün hayvanları besleyip sevmiş, bakımlarını yapmış. Ayşe Hanım, hayvanat bahçesine geldiğinde Mahmut'u ve hayvanları mutlu görünce çok sevinmiş. Artık hayvanat bahçesinin iyi bir personeli varmış.

Ayaz KARTAL

2-B

DOĞA

Doğayı koruyalım,
Doğayı sevelim,
Doğayı temiz tutalım,
Doğa bizim her Őeyimiz.

Rengarenk çiçekleri,
Cıvıl cıvıl kuş sesleri,
Yemyeşil ovaları,
Doğa bizim her Őeyimiz.

Doğa bizim evimiz,
İnsanlara huzur verir,
Ona sahip çıkalım,
Doğa bizim her Őeyimiz.

İlaydanur LORTOĞLU
4-A

GİZEMLİ MADALYON

Orhan, 25 yaşında bir gençti. Orhan'ın babası ona 18 yaşına girdiği sene bir kolye hediye etmiş ve bunu üzerinden hiç ayırmaması gerektiğini tembihlemişti. Orhan, zaman zaman bu durumu düşünür, babasına da sorar ama neden öyle dediğiyle ilgili bir türlü cevap alamazdı. Babasının işleri ile ilgili olduğunu tahmin ediyordu, çünkü babası bir kimyagerdi ve Orhan laboratuvarın yerini bile bilmiyordu. Acaba bu madalyon ne içindi? Bir kilit? Bir gizli tünelin anahtarı?

Orhan, koltuğa uzanıp bunları tekrar tekrar düşünmeye başlamıştı. Sonra kalkıp evi güzelce bir aramaya karar vermiş. İlk mutfaktan başlamış; ama ne arayacağını bile bilmediği için her şeyi dikkatlice incelemiş. Ocağın üzerindeki kabartma sayılar dikkatini çekmiş: 1587. Mutfakta biraz daha araştırma yapmış; başka bir şey bulamamış. Kendi odasına geçmiş, burada bir şey bulacağını zannetmiyormuş; yine de araştırmaya devam etmiş. Sonra yatağının altında bir kapı olduğunu fark etmiş; ama kapı kilitliymiş. Orhan buna şaşırsa da gözü birden ailesi ile çekilmiş fotoğrafa takılmış. İçinden bir ses, fotoğrafın arkasını çevirmesini istemiş. Tablo Orhan'ın parmak izini almış ve arkasında dört hane belirmiş. Orhan'ın aklına mutfakta gördüğü rakamlar gelmiş ve hemen o rakamları girmiş. Birden ışıklar yanıp sönmeye başlamış; ama Orhan bu durumu anlamamış.

Sonra mutfağa geçip sakince düşünmeye karar veren Orhan, evin kuşbakışı haritasına bakmaya karar vermiş. Haritada gözüne bir şey takılmış. Orhan evin kolonlarına tek tek bakmış, çünkü haritada sayı ile gerçek kolon sayısı aynı değilmiş. Kolonun birinden bir kağıt parçası çıkmış, sanki bir şeylerin bir parçası gibi duran bir kağıtmış bu. O sırada madalyonun ısındığını fark eden Orhan, madalyonun açıldığını görmüş. Tam madalyon ile yatağının altındaki kapıyı açacakmış ki kapının çalındığını duyarak uyanmış. Meğer hepsi bir rüyaymış, Orhan koltuğa uzanınca uyuyakalmış. Ama gördüğü rüyadan çok etkilenmiş ve bunlarla ilgili bir macera kitabı yazmaya koyulmuş.

Aişe Zişan ALTAY

4-A